

Žaloba prodatele proti kupiteli, by byl žalovaný uznán povinným převzítí koupené zboží od žalobce, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Žalobkyně domáhá se na žalovaném v podstatě toho, by převzal zboží u ní koupené. Ale odběr zboží není povinností kupitele, nýbrž jeho právem, a pokud čl. 346 obch. zák. a § 1062 obč. zák. mluví v této příčině o jeho povinnosti, jde jen o povinnost nepřímou, o povinnost, již kupitel musí splnit, chce-li se vyhnouti nepříznivým následkům prodlení v přijetí. Zůstávají tudíž prodávati jen práva podle čl. 343 druhý odstavec obch. zák. pokud se týče podle §§ 1419 a 1425 obč. zák., ale žalobního práva proti kupiteli, jenž jest v prodlení s odběrem koupené věci, prodávatel nemá, leda že žádaným odběrem uskutečnit se má jinaké prodávatelovo právo, tak zejména, že odběr byl zvlášť smluven, aneb že prodávatel má na něm zvláštní zájem poznatelný pro kupitele (§ 863 obč. zák.). V této příčině odkazuje se na plenisimární usnesení bývalého nejvyššího soudu vídeňského ze dne 12. června 1907, čís. 3177 a 4079, kn. jud. č. 179, uveřejněné v úř. sb. pod čís. 1006, a na dílo Dr. Armína Ehrenzweiga, System des österr. allgemeinen Privatrechtes, II. sv., II. pol., Das Recht der Schuldverhältnisse, Vídeň 1928, § 339, II. a § 364, II. 7, a podotýká se, že i Stubenrauch, Kommentar zum österr. allgemeinen bürgerlichen Gesetzbuch, II. sv. Vídeň 1903, str. 292 učí, že, octne-li se kupitel v prodlení s odběrem, platí jen předpisy §§ 1419 a 1425 obč. zák. pokud se týče čl. 343 druhý odstavec obch. zák. Vše to platí i pro obor občanského práva, i pro obor obchodního práva, a nezáleželo by proto na tom, kdyby snad mylným byl právní názor napadeného rozsudku, že jest případ posouditi podle obchodního práva. Že se žalovaný k odběru zboží zvlášť zavázal nebo že žalobkyně měla zvláštní zájem na něm, nebylo žalobkyní tvrzeno, natož dokázáno.

Čís. 9708.

Nejvyšší soud není zákonem povolán k tomu, by k žádosti okresní nemocenské pojišťovny podal posudek o výkladu předpisů zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 6. března 1930, N I 36/30.)

Okresní nemocenská pojišťovna v M., odvolávajíc se na ustanovení § 255 (3) zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n., požádala nejvyšší soud o posudek k výkladu § 193 ve spojitosti s §§ 216 a 221 zákona čís. 221/1924.

N e j v y š š í s o u d oznámil žadatelce, že není zákonem k tomu povolán, by podal k žádosti okresní nemocenské pojišťovny posudek o výkladu předpisů zákona ze dne 9. října 1924, čís. 221 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Podle § 6 zákona o nejvyšším soudě ze dne 16. dubna 1919, čís. 216 sb. z. a n. podává nejvyšší soud na požádání posudky o osnovách justičních zákonů, o jejich změně a výkladu a přísluší mu dávat k tomu podnět ministerstvu spravedlnosti. V zákoně není sice uvedeno, na či požádání jest posudek podati (ačkoliv ještě v § 10 statutu nejvyššího soudního dvoru ve Vídni ze dne 7. srpna 1850, čís. 325 říš. zák. bylo uvedeno, že na požádání »ministra spravedlnosti), ale tato otázka zde nehraje roli, an nejvyšší soud může podávati posudky jen o zákonech justičních, t. j. o zákonech, týkajících se řádného soudnictví. Takovým zákonem není zákon čís. 221/1924, v němž jest soudnictví ve věcech pojišťovacích odděleno ve všech stolicích od soudnictví řádných soudů. Nejvyšší soud nemůže do pojišťovacího soudnictví nijak zasahovati. Předpis § 255 (3) cit. zák., na nějž se pojišťovna odvolává, má na mysli právní pomoc soudů v konkrétních případech, zejména při zjišťování skutkového děje a při vyšetřování skutkových okolností, na př. při provádění důkazů podle § 208 cit. zák., ale nijak tím nemíní posudky nejvyššího soudu o výkladu tohoto zákona.

Čís. 9709.

Příslušnost podle § 55 j. n.

Obchodní spojení toho obsahu, že zákazník odebírá po delší dobu od obchodníka zboží na úvěr, není samostatným právním důvodem pro pohledávky a pro závazky vznikající z takového právního poměru. Ani postup několika pohledávek v úhrnné sumě ani hromadění několika pohledávek v žalobě nemění nic na samostatnosti jednotlivých pohledávek.

(Rozh. ze dne 6. března 1930, R II 65/30.)

Žalobce domáhal se na žalovaném zaplacení kupní ceny ze šesti kupních smluv šesti žalobami, jež dovolaný okresní soud sloučil k společnému projednávání. Zažalovaný peníz činil v každé žalobě kolem 4.000 Kč. K námitce věcné nepřislušnosti soud první stolice žaloby odmítl, maje za to, že jde o pohledávku celkem asi 24.000 Kč, rozdělenou do šesti žalob. Rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti. D ů v o d y: Nelze říci, že jde u všech žalob o jednotnou pohledávku z téhož zvláštního právního důvodu, snad z jedné smlouvy o určitou dodávku, neboť jde zřejmě o sukcesivní pohledávky na zaplacení kupních cen z více samostatných kupních smluv, které mohly býti žalovány odděleně. Obchodní spojení nelze mimo případ čl. 291 obch. zák. považovati za zvláštní jednotnou smlouvu. Ani tím, že v knihách žalobkyně jsou veškeré pohledávky rozděleny jen na 2 pohledávky 13.171 Kč 80 h a 13.086 Kč 22 h, se povaha pohledávek nemohla změnit a nestaly se z nich pohledávky jednotné, poněvadž jde o jednostranné jednání žalobkyně. Novace týká se, jak právem žalobkyně uvádí,